

fra anden Side saa vil Regeringen har selv anslaaet Statens og Kommunernes Udgifter til Aldersrenten til 72 Mill. Kr. aarlig. Naar man stadig færdes her i dette høje Ting og Dag efter Dag er nødt til at beskæftige sig med det økonomiske Problem, og naar man ser, hvilken Spænding der er over hele det økonomiske Liv, skulde man synes, at dette dog var en Post, som Regeringen i nogen Maade maatte lægge Mærke til, at det var et saa betydeligt Beløb, der ofredes til et bestemt socialt Formaal, at man maatte være betænkelig ved at blive ved at skride frem ad den Vej. Endelig har vi baade i Fjor og i Aar været med til at bevilge Brændselshjælp til de gamle, som ikke havde faaet anskaffet Brændsel. Naar man kommer ud i Landet, er man ofte — uden Hensyn til Partier — Genstand for ret kraftige Angreb, ogsaa fra Kommunalbestyrelsens Side, Angreb, som gaar i den Retning, at vi herinde er uhyre haarde mod Kommunerne, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke er helt med Urette. Jeg vil rent forbigaa en anden Bevægelse, som jeg var ude for for nogle Dage siden paa et offentligt Møde, hvor der — aldeles ikke fra mit Partis Side, men fra anden Side, som angreb mig meget stærkt — blev brugt Udtalelser om de danske Statsfinanser og om hele den finansielle Situation herhjemme af en saadan Art, at vi Medlemmer af Rigsdagen, som var til Stede, maatte bede indstændigt om, at det maatte blive standset, for det var i høj Grad landsskadeligt. Jeg skal ikke opholde mig ved disse Udtalelser — den Slags er det selvfølgelig umuligt at forhindre —, men det er dog ganske givet, at naar man er i en saadan Situation, kan man ikke se bort fra, at der til et enkelt socialt Formaal ofres 72 Mill. Kr. paa det danske Budget for næste Aar. Der er jo mangfoldige Mennesker, ogsaa Mennesker, som man skulde tro i nogen Maade havde Forstand paa det — jeg skal forbigaa min egen Ringhed i den Forbindelse, thi den højtærede Minister har jo givet mig Attest for, at jeg ingen Forstand har paa det —, der har den Opfattelse, at det har den allerstørste Betydning for Sikringen af vort økonomiske Liv, hvordan vor Statshusholdning bliver ført, hvordan man i det hele taget stiller sig med Hensyn til de offentlige Udgifter. Vi har ikke fra konservativ Side angrebet disse Udgifter, og vi har heller ikke paa nogen Maade været blinde for eller benægtet, at der kunde være Mangler ved Aldersrenteloven; vi har været klare over, at et saadant Lovværk kan indeholde Fejl, der

maa rettes ved en senere Revision. Jeg fremhæver dette, fordi jeg mener, at det dog er Tegn paa, at vi har haft Interesse for at skabe gode Kaar for de gamle, og at man ikke kan sige, at det bare er Ord og Ord; det har i Virkeligheden kostet det danske Samfund uhyre Summer at faa denne Lov ført ud i Livet til Hjælp for de gamle.

Naar saa Regeringen kommer med et Forslag, som i Virkeligheden kun er en stor Overbygning over de store Udgifter, vi har i Forvejen, hvor man deler ud til baade dem, der har noget, og dem, der ikke har noget udover Aldersrenten, er det naturligt at gaa een af to Veje. Det ærede Medlem Hr. Kragh er gaaet den ene Vej; den at tage Lovforslagets Enkeltheder op til Drøftelse, og er derved kommet med mange interessante Sammenligninger og Udtalelser. Man kan ogsaa gaa den Vej, som jeg valgte at gaa, da jeg skulde tale umiddelbart efter det ærede Medlem Hr. Kragh: at sætte ind paa det økonomiske og spørge, hvordan Samfundets hele Stilling er netop til disse store Udgifter. Vi fra konservativ Side interesserer os for Grundlaget, og jeg fremhævede, da jeg første Gang havde Ordet, at det kunde lidet hjælpe, at vi gennemførte en Aldersrentelov, der forhøjede Taksterne for de gamle, hvis vi samtidig bidrog til at trykke Kronens Købeevne ned paa et saadant Niveau, at den Forhøjelse, de gamle fik, blev fuldstændig illusorisk. Det vilde ikke være nogen Hjælp for de gamle, og det vilde være en betydelig Ulykke for hele det danske Samfund.

Hvad er da det, vi har krævet? Vi har krævet Klarhed over, hvor Dækningen for disse store Udgifter skulde komme fra, og selv om den højtærede Indenrigsminister ikke synes om at drøfte dette Spørgsmaal, kan jeg henholde mig til, hvad jeg sagde i Gaar: at det vil være ganske umuligt at komme udenom det. Jeg beklager ikke for min egen Skyld, at det blev afvist saa overlegent, men jeg beklager det for den højtærede Ministers Skyld, for det er altid kedeligt at begynde en Forhandling paa en saa overlegen Maade, naar man alligevel er klar over, at det er noget, man skal ned i, noget, man skal igennem. Og dette Krav er fremsat saa bestemt fra 3 Partiers Side, at der ingen Vej er udenom. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Bemærkninger, som fremsattes under Finanslovsforslagets første Behandling af det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem udtalte sig — Folketings-